

انتشار بالانتیدیا در ایران*

دکتر عباس صنعتی** دکتر فاطمه شبان** دکتر اسمعیل قدیریان***

اهالی تهران و روستاهای اطراف آن تنها دو مورد آلودگی به بالانتیدیوم کلی مشاهده شد. در استان خراسان ۱۰۱۷، در اصفهان و قراء آن ۵۲۰۲، در آذربایجان ۱۸۱۲، در اهواز ۲۵۰، در سواحل بحر خزر ۴۸۶۴ فرد [۷] مورد آزمایش قرار گرفتند و تمام از نظر بالانتیدیوم کلی منفی بودند. در مطالعات اخیر در سواحل بحر عمان بخصوص، قراء میناب در ۵۳۱ فرد مورد آزمایش ۹ نفر آلوده به بالانتیدیوم کلی مشاهده گردید. این افراد آلوده در دو خانواده مجاور هم در قریه زیارتعلی ساکن بودند، تعداد کل افراد این دو فامیل ۱۵ نفر و حداقل سن آلودگی ۵ و حداکثر ۵۵ سال بود. انتشار بالانتیدیا در ایران در نقشه نشان داده شده است. بطور خلاصه از سال ۱۳۳۵ تاکنون در مطالعات دانشکده بهداشت و انستیتو تحقیقات بهداشتی جمعا ۱۴ مورد بالانتیدیا در ۳۴۳۷۰ فرد مورد آزمایش در نقاط مختلف کشور مشاهده شد.

علائم بالینی در این ۱۴ مورد تنها در یک مورد اسهال شدید و در سایر موارد بجز بی‌اشتهائی هیچ علامت بیماری مشاهده نشد. نکته قابل توجه آنکه در سابقه آنها نیز دیسانتری وجود نداشت.

بحث:

بالانتیدیا عفونت بسیار نادری در ایران است. با وجودیکه McCarey (۱۹۵۲) ۷۲ مورد از سواحل خلیج فارس گزارش کرده ولی مطالعات ما در ۳۴۳۷۰ فرد تنها ۱۴ مورد آلودگی نشان میدهد. چون موارد آلودگی به بالانتیدیا گزارش شده توسط McCarey در کارگران شرکت نفت دیده شده شاید بعلت زندگی

اولین گزارش بالانتیدیا در ایران توسط Stewart در سال ۱۹۴۹ از آبادان است [۱] این مسئله که اولین گزارش بالانتیدیا در ایران توسط Stshensnovitsh داده شده [۲] صحیح نیست زیرا گزارش او مربوط به آذربایجان شوروی است. دکتر انماری و همکاران در سال ۱۹۵۰ دو مورد بالانتیدیا از تهران گزارش کرده اند که در بین ۵۵۲۵ فرد تحت بررسی آلوده بوده اند. [۳] McCarey (۱۹۵۲) ۸۷ مورد بالانتیدیا از سواحل خلیج فارس گزارش کرده است. [۴]

از سال ۱۳۳۶ که بررسی شیوع آلودگی به تک یاخته‌های روده در ایران در دانشکده بهداشت و انستیتو تحقیقات بهداشتی آغاز گردیده تاکنون بجز مناطق کردستان و بلوچستان تقریباً تمام نقاط کشور از نظر تک یاخته‌های روده مورد مطالعه قرار گرفته است.

روش کار:

در تهران و روستاهای اطراف آن آزمایش مدفوع در آزمایشگاه تک یاخته‌شناسی روده‌ای دانشکده و در مناطقی از کشور که ایستگاه تحقیقات پزشکی وابسته به دانشکده بهداشت وجود داشت در آزمایشگاه آن انجام گرفت. در سایر مناطق مدفوع در محلول نگهدارنده MIF [۵] جمع‌آوری و به مرکز برای آزمایش ارسال گردید. روش‌های آزمایش مدفوع عبارت از روش مستقیم M.I.F، فلوتاسیون و در موارد مشکوک اتر فرمل کنسانتراسیون بود. [۵]

نتایج:

از سال ۱۳۳۵ تاکنون در ۲۰۶۹۴ فرد مورد آزمایش از

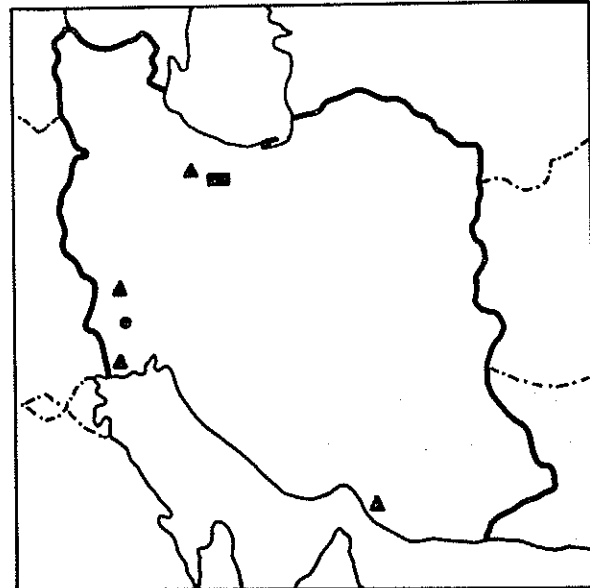
* این مطالعه با استفاده از اعتبارات دانشکده بهداشت و انستیتو تحقیقات بهداشتی بعمل آمده است. (قسمت تک یاخته‌شناسی

پزشکی گروه اپیدمیولوژی و پاتوبیولوژی دانشکده بهداشت.)

** دانشجویان گروه اپیدمیولوژی و پاتوبیولوژی دانشکده بهداشت

*** استادیار

انتشار بالانتیدیوم کبلی

▲ بالانتیدیوم کبلی

دستجمعی آنان در شرایط غیر بهداشتی آن زمان بوده است. لذا در حال حاضر میتوان گفت که بالانتیدیاز مسئله حائز اهمیتی از نظر عفونت انسانی در ایران نیست. آلودگی ۹ فرد در دو خانواده مجاور هم دلیل بارز انتقال آلودگی از فرد به فرد میباشد. عدم هیچگونه تماس قبلی با خوک در تمام افراد آلوده مبین این مسئله است که احتمالاً منشاء آلودگی در این افراد انسان میباشد و مطالعات قبلی ما در کارگران مرکز پرورش خوک کارخانه آرزومان که نشان داد با وجود ۶۰٪ آلودگی خوکها به بالانتیدیوم تمام کارگران عاری از این انگل بودند مؤید این نظریه میباشد (۶).

خلاصه:

در ۳۴۳۷ فرد که از نظر تک یاخته‌های روده‌ای در مناطق مختلف کشور (باستثناء کردستان و بلوچستان) از سال ۱۳۳۶ تا کنون مورد آزمایش قرار گرفتند، ۱۴ مورد آلوده به بالانتیدیاز بودند و موارد آلودگی از تهران، دزفول، سواحل خلیج فارس و میناب مشاهده شد. بجز یک مورد که دچار اسهال شدید بود سایر موارد علائم بالینی نداشتند.

REFERENCES

- 1- Stewart, I. S., *Brit. Med. J.*, 2 : 662, 1949
- 2- Stshensnovitsh. V., *Trop. Dis. Bull.*, 40: 313, 1943
- 3- Ansari, A. et al. Parasites intestinaux de la region de Teheran, Raport de la chaire de Parasitologie et Service de Recherche, Faculte de Medecin, Teheran. 1950
- 4- McCarey, A. G., *Brit. Med. J.*, 1: 629, 1952
- 5- Brook, M. M. Amebiasis, Methodes in laboratory diagnosis., U. S. Department of Health, Education and Welfare, 43, C. D. C. Atlanta, 1958.
- 6- Sheiban, F., *Brit. Vet. J.*, 127: 3, 1971

۷- دکتر فریدون امینی، گزارش‌های سالهای ۴۶-۱۳۴۷ مرکز آموزش و تحقیقات پزشکی شهسوار.

۸- دکتر غلامحسین صهبا، گزارش‌های سال ۱۳۴۵ ایستگاه تحقیقات پزشکی دزفول.